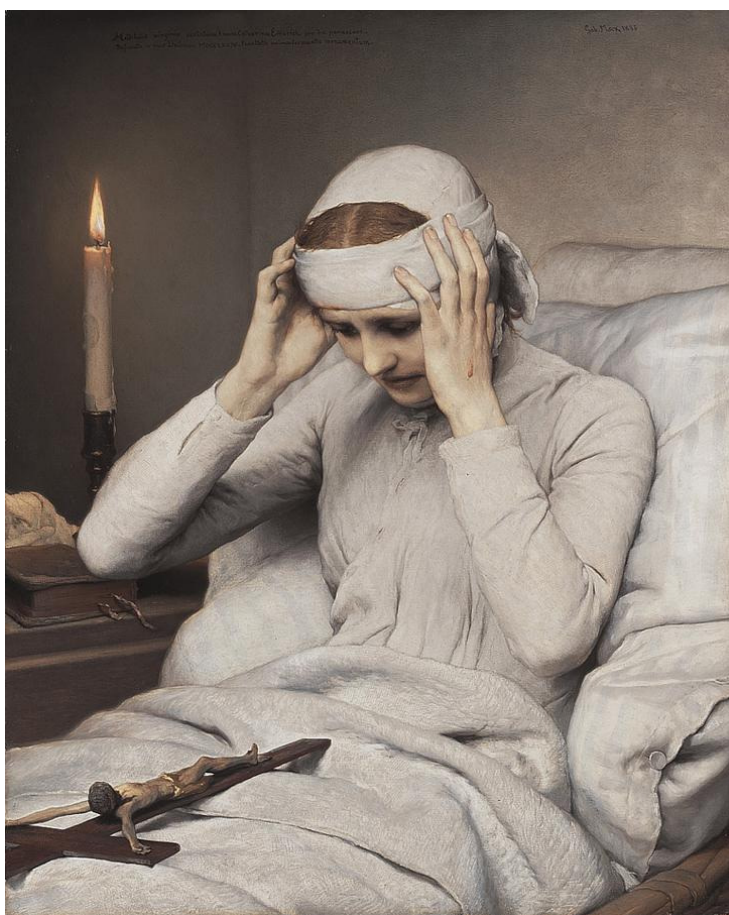

Boldog Emmerich Anna Katalin

Emmerich Anna Katalin élete

Emmerich Anna Katalin 1774. szeptember 8-án, Kisasszony napján született a wesztfáliai Koesfeld mellett, Flamske nevű kis faluban. Benső intelemre hallgatva már korán azt a fogadalmat tette, hogy mint szerzetesnő Istennek szenteli magát és attól kezdve ennek a magasztos célnak elérésére fordította minden gondolatát és erejét. Hogy a zárdába lépéshez szükséges hozományt megszerezze, egy koesfeldi varrónőhöz lépett be kisegítőnek. Csakhogy a szegények iránt oly nagy volt részvéte és szeretete, hogy képtelen volt mások nyomorát nézni anélkül, hogy ne segítsen; így aztán minden keresetét a szegények közt osztotta szét. Mindazáltal 1802-ben végre mégis fölvtették Dülmenben egy ágostonrendi kolostorba.

A szentség hírében elhunyt Overberg esperes, aki Anna Katalinnak élete tíz utolsó évében lelki vezetője volt, róla írt följegyzéseiben a következőket mondja: „Hatéves korától kezdve Anna Katalin nem talált örömet másban, mint Istenben; nem ismert más fájdalmat és szomorúságot, mint afölött, hogy azt a jóságos Istent az emberek mindig bántják.” Tiszteletreméltó Overberg tanúsága szerint a szakadatlan önmegtagadás és Istennek való tökéletes odaadás életét élte. Isten iránt való szeretetét különösen a felebaráti szeretet állandó és hősies gyakorlásában juttatta kifejezésre. Ha meglátott egy éhezőt, nyomorgót, hozzászaladt és megható szívességgel mondta: „Várjon, mindjárt hozok kenyeret!”

Ha síró vagy beteg gyermeket látott, kérte Istent, hogy annak betegségét vagy fájdalmát adja át neki, hogy amaz megszabaduljon tőle. És mindig meghallgatást nyert! Ha egy gyermekben valami hibát vett észre, imádkozott megjavulásáért és azt óhajtotta, hogy ő szenvedhesse el a bűnös büntetését. És amit Anna Katalin megtett, mint gyermek, azt, mint felnőtt még nagyobb mértékben és még erősebb szeretettel gyakorolta: mindenkor feláldozta magát felebarátaiért, sőt ellenségeiért és üldözőiért is. Overberg írja: „Szilárd meggyőződése volt, hogy önmegtagadás nélkül az embernek lehetetlen egészen átadnia magát Istennek.” Anna Katalin egész életében nagyon alázatos volt.

Főnöknője pedig később így vallott az egyházi hatóság előtt: „Anna Katalin mindenkor nagyon összeférő természetű volt, nagyon békeszerető, az érintkezésben nagyon alázatos, engedékeny, rendkívül szolgálatrakész és egyáltalán nem viszálykereső. Betegségben páratlanul nyájas és illedelmes, Istenben megnyugvó és türelmes. Ha kellemetlenség érte, igen hamar és szívesen megbékült; bocsánatot kért, ha kissé felindult; sohasem gyűlölt senkit és rendkívül kedves volt.”

Különleges adományok

- Emmerich Anna Katalin ifjúkorától fogva meg volt áldva a látomások és kinyilatkoztatások adományával. Számtalan képben látta a megváltás egész történetét: az előkészítést az ószövetségben, a Boldogságos Szűz életét, valamint a Megváltó életét, működését, kínszenvedését és halálát. Számtalanszor megjelentek neki: az Úr Jézus, a Szűzanya, Keresztelő Szent János, Szent Ágoston és más szentek, különösen azok, akiknek valamely ereklyéje volt birtokában. Ha egy ilyen ereklyét kezében tartott, vagy közelébe vittek, azonnal látomásba merült és látta az illető szent életét, működését, szenvedését és halálát. Az Úr azt parancsolta neki, hogy látomásait a keresztény hívek épülésére beszélje el. Ezeket Clemens Brentano író jegyezte le. Maga mondta egyszer: „Tudom, hogy már rég meghaltam volna, ha nem lett volna szükséges, hogy a Zarándok révén (így nevezte Clemens Brentano-t) minden nyilvánossá legyen. Neki mindent föl kell jegyeznie, mert a prófétálás (a látomások közlése) az én feladatom.”
- Megvolt benne, a szívekben való olvasás adománya is. Gyóntatója és Clemens Brentano több alkalommal meggyőződhetek arról, hogy Anna Katalin olvas a gondolatokban.
- Látta a jövődőt.
- Fölsímet mindent, ami szent, megszentelt vagy megáldott volt és megkülönböztette azt olyantól, ami nem volt szent vagy nem volt megszentelve.

Stigmatizált

Anna Katalin stigmatizált volt. Legelőször a töviskorona sebeit kapta meg és egy keresztet a mellén, majd 1812. december 29-én kapta a stigmákat kezén, lábán és oldalán.

Már kolostori életében sokszor könyörgött Istenhez azért a kegyelemért, hogy kínszenvedéseiben részes lehessen. Az Úr meg is hallgatta, mert még a sebek előtűnése előtt több évvel már érezte a fájdalmakat kezeiben, lábaiban és oldalában. Erről ezeket mondotta el: „... kértem, hogy az Úr Jézus engedje minden szenvedését nekem is éreznem. Ettől az időtől fogva állandóan fájdalmaim és belső égéseim voltak. Azt hittem, valamiféle állandó lázam van és a fájdalmak ettől származnak. Eszembe ötlött ugyan gyakran az is, hogy ez talán kérésem teljesülése; de ezt a gondolatot rögtön kivertem fejemből, mert úgy véltem, ily nagy kegyelemre nem vagyok méltó.”

Overberg esperesnek pedig kijelentette: Miután megkaptam ezeket a fájdalmakat (t. i. a sebek fájdalmait külső sebek nélkül), egyszer nagyon bensőségesen imádkoztam a kolostorban azért, hogy én és nővértársaim beismerjük hibáinkat, hogy békesség legyen és szenvedéseim megszűnjenek. De ekkor ezt a választ kaptam: „Szenvedéseid nem fognak csökkenni. Legyen neked elég Isten kegyelme. Nővértársaid közül egy sem hal meg, mielőtt hibáit be nem ismerte”. E válasz alapján azt gondoltam, mikor a jegyeket megkaptam, hogy azok csakis nővértársaimért vannak és ebbe bele is tudtam nyugodni. De borzasztó volt, mikor rájöttem, hogy a sebek a világért is vannak.

A külső sebeket sohasem kívánta, sőt azok élete végéig kimondhatatlan szenvedések forrásai voltak.

„Nagyon esengve kértem Istent - mondotta egyszer Rensing dülmeni esperes-plébánosnak -, hogy vegye el tőlem ezeket és inkább hagytam volna magamat képmutatóként és csalóként kigúnyoltatni; de könyörgésem nem talált meghallgatásra.”

Vizsgálatok

Rensing jónak látta két orvossal: dr. Wesenerrel és dr. Krauthausennel, valamint Anna Katalin gyóntatójával előzetes vizsgálatot tartani. Dr. Wesener, midőn hírét vette Anna Katalin stigmatizálásának, azzal a szándékkal ment el hozzá, hogy leleplezi a vélt csalást. Benyomásait, melyeket ez alkalommal és máskor szerzett róla, a következőképpen írja le: „Magamagát mindenkinél rosszabbnak tartotta és az embereket jobban szerette, mint önmagát... Bántotta és szégyenkezéssel töltötte el, hogy nagy húhót csinálnak körötte. Mindenki iránt barátságos és kedves volt; a szegényeket titokban segélyezte; a betegeknek és sújtottaknak segített terhüket viselni...” A vizsgálat eredményét Rensing jelentette egyházi felsőbbségének 1813. március 25-én.

Már három nap múlva ki is szállt Dülmenbe az akkori münsteri püspöki helynök, a később, mint kölni érsek híressé lett von Droste zu Vischering Kelemen Ágost, tiszteletreméltó Overberg esperes és von Drüffel egészségügyi tanácsos kíséretében, hogy a tényállásra vonatkozóan alapos vizsgálatot indítson meg. Több mint negyedévig tartott ez a vizsgálat, melynek folyamán Anna Katalinnak szigorú engedelmesség terhe alatt kimerítően számot kellett adnia belső és külső élményeiről. A vizsgálat eredménye az volt, hogy nemcsak a sebek tényleges valósága és természetfölötti jellege bizonyosodott be kétséget kizáróan, hanem egyúttal Emmerich Anna Katalin mély alázatossága, változatlan engedelmissége és hősie türelme is nyilvánvalóvá lett.

Hat évvel utóbb, az állítólagos csalás leleplezése végett, a világi hatóság is rendkívül szigorú és Anna Katalinra nézve roppant kínos vizsgálatot tartott; de ennek is csak az lett az eredménye, hogy a vizsgálóbiztosok akaratuk ellenére is kénytelenek lettek őszinte és minden kételyt kizáró tanúságot tenni az igazság mellett.

Anna Katalin 1824. február 9-én halt meg. Két nappal halála előtt ezt írta Clemens Brentano: „Folyton Istent hívja segítségül. Egyre azt imádkozza: Ó, Uram Jézus, ezer köszönet Neked életem végéig! Uram, nem amint én akarom, hanem amint Te!”

II. János Pál pápa avatta boldoggá 2004. október 3-án.